

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z powództwa J.K.
przeciwko Szpitalowi w C.
o wynagrodzenie za pracę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu
10 czerwca 2026 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego
w Częstochowie z dnia 21 lutego 2025 r., sygn. akt IV Pa 166/24,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania bez
obciążania skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Częstochowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 21 lutego 2025 r., IV Pa 166/24, w sprawie z powództwa J.K. przeciwko Szpitalowi w C. oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z 4 lipca 2024 r., VII P 401/23, zasądzającego od pozwanego na rzecz powódki kwotę 25.194,04 zł tytułem wynagrodzenia za pracę.

Pozwany szpital wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną zaskarżając ten wyrok w całości. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sformułowano istotne zagadnienia prawne: (-) czy zmiana ustawy z 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych, dokonana ustawą z 26 maja 2022 r. o zmianie tej ustawy, powiązała współczynniki pracy poszczególnych

grup zawodowych z wymaganym wykształceniem?, (-) czy przed powyższą zmianą ustawa ta uzależniała kwotę najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników wykonujących zawód medyczny oraz pracowników działalności podstawowej, innych niż pracownik wykonujący zawód medyczny, od kwalifikacji posiadanych na danym stanowisku pracy, a po dokonanej od 1 lipca 2022r. od kwalifikacji wymaganych (a nie posiadanych) na danym stanowisku?, (-) czy przy kwalifikowaniu pracowników do określonych grup zawodowych wskazanych w załączniku do tej ustawy w związku z zatytułowaniem kolumny długiej ww. załącznika „grupy zawodowe według kwalifikacji wymaganych na zajmowanym stanowisku”, należało kierować się kwalifikacjami określonymi w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z 20 lipca 2011 r. w sprawie kwalifikacji wymaganych od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami oraz w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z 10 lipca 2023 r. w sprawie kwalifikacji wymaganych od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami?, (-) czy kwalifikacje wymagane, o których mowa w ww. załączniku, to kwalifikacje zgodne z rozporządzeniem Ministra Zdrowia z 20 lipca 2011 r. w sprawie kwalifikacji wymaganych od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami oraz rozporządzeniem Ministra Zdrowia z 10 lipca 2023 r. w sprawie kwalifikacji wymaganych od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami, odniesione do stanowiska, na którym dany pracownik jest zatrudniony zgodnie z umową o pracę?

Wskazując na powyższe skarżący szpital wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i jego zmianę poprzez uwzględnienie apelacji w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wniosła o wydanie postanowienia w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania z uwagi na

oczywistą bezzasadność skargi oraz o zasądzenie na jej rzecz od skarżącego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 czerwca 2022 r., II USK 549/21, LEX nr 3453130; z 14 września 2016 r., V CSK 143/16, LEX nr 2135552; z 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, LEX nr 2069457; z 1 grudnia 2015 r., I PK 71/15, LEX nr 2021944).

W rozpoznawanej sprawie wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Przy powołaniu się na przesłankę przedsądu jaką jest istotne zagadnienie prawne w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania

powinno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz powinny zostać przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Oznacza to w praktyce, że zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPIUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 czy z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467 oraz z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Skarżący ma zatem obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią jurydyczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 5 sierpnia 2025 r., III USK

143/24, LEX nr 3900096 oraz z 24 czerwca 2025 r., II USK 375/24, LEX nr 3899576). Samo zaś zagadnienie prawne, w formie pytania lub pytań sformułowanych w taki sposób, by możliwe było rozstrzygnięcie stawianych przez skarżącego wątpliwości, musi w swej treści zawierać odwołanie do przepisu lub przepisów prawa, na tle których takie zagadnienie powstaje. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999).

Sąd Najwyższy zauważa, że pozwany formułuje „zagadnienia prawne” podobnie jak w innych skargach kasacyjnych złożonych w anagogenicznych sprawach, w tym między innymi w sprawach I PSK 145/25, I PSK 360/26 czy I PSK 261/26, w których Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania. W niniejszej sprawie skarżący również nie powołał w swoich (czterech) pytaniach konkretnych przepisów prawa, na których owe zagadnienia prawne sformułował, co sprawia, że dokonanie oceny, o której mowa powyżej nie jest możliwe. Skarżący postuluje wprawdzie rozstrzygnięcie problemu dotyczącego zasad kształtowania wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych po dniu 1 lipca 2022 r., jednak ostatecznie chciałby uzyskać stanowisko Sądu Najwyższego co do tego, do jakiej grupy zawodowej w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy należało zakwalifikować powódkę, podkreślając, że Szpital dopuszczał zatrudnienie pielęgniarek nieposiadających wyższego wykształcenia, czy specjalizacji na stanowisku pielęgniarki, a zatem wynagrodzenie powódki mogło być ukształtowane na poziomie 5 grupy z załącznika do ustawy bez naruszenia zasad wypłacania minimalnego wynagradzania wynikających z przepisów prawa pracy. Tylko pozornie problem ten ma charakter ogólny i abstrakcyjny, ponieważ w istocie odnosi się do konkretnego przypadku, co powoduje, że Sąd Najwyższy nie jest w stanie rozstrzygnąć go przez udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, a przecież tylko

taka może zostać udzielona w następstwie rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego.

Dodatkowo stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jest zbieżne z wykładnią przepisów powołanych w skardze a dokonaną już przez Sąd Najwyższy w wyroku z 23 kwietnia 2025 r., i potwierdzoną w postanowieniach m. in. z 12 sierpnia 2025 r., I PSK 39/25 i z 16 grudnia 2025 r., I PSK 145/25.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach orzeciono na podstawie art. 102 k.p.c. ze względów natury społecznej.

[SOP]